

[Niels Westerby.]

noget som helst om, hvorfra man vil skaffe midlerne til en sådan boligfond, og det er jo netop det, der altid er det farlige i politik. Man vil alt muligt mellem himmel og jord, men man vil ikke skaffe de midler, som er fornødne til det, man vil. Jeg vil derfor gerne igen henlede opmærksomheden på, at hvis man gennemfører en merværdi-afgift på 15 pct., er der plads til at reservere 800 mill. kr. til løsning af byggeriets problem. Vi har foreslået det gjort på den måde, at beløbet skal reserveres til en obligationsfond eller indbetales til Nationalbanken, så der er basis for at komme kreditstramningen til livs og få sænket renteniveauet og dermed få lavere husleje.

Vi afviser at gå ind for en boligfond, fordi vi dels finder det lige vigtigt at hjælpe boligbyggeriet og erhvervsbyggeriet, dels finder, det er et kunstigt indgreb. Vi har udmærkede og sædvanlige mekanismer til at løse finansieringen af boligproblemet. Forudsætningen for, at disse sædvanlige mekanismer kan fungere på tilfredsstillende måde, er blot, at der er den fornødne finansielle baggrund. Nu vel, vi ser, hvordan regeringen vil skaffe midler til en boligfond. Vi vil ikke medvirke til nogen boligfond. Vi vil gerne medvirke til en obligationsfond eller til at skabe baggrund for, at Nationalbanken kan klare problemerne med finansiering af byggeriet og med at skaffe et lavere renteniveau. Dermed har vi så fra vor side skitseret den boligpolitik, som vi kunne tænke os ført.

Der bør også siges et par bemærkninger om udenrigspolitikken. Vi kommer jo ikke uden om, at vi har et sikkerhedsbehov her i landet og derfor må føre sikkerhedspolitik. Det har derfor glædet os meget, at det ikke lykkedes folkesocialisterne under forhandlingerne med regeringen at undergrave landets sikkerhedspolitik, men må jo samtidig indrømme, at alt ikke derfor er sagt hermed. Jeg mener, at vi fra dansk side i højere grad bør prøve at omdanne NATO til også at være et forhandlingsinstrument over for øst, et forhandlingsinstrument, der søger at nå frem til ligelige og gensidige indrømmelser fra begge sider, så at vi kan få nedrustning og efterhånden også helst afrustning. Jeg føjer dog til: det skal selvfølgelig være kontrollerede aftaler, der gennemføres.

Jeg tror som sagt, det vil være rigtigt at prøve på at omdanne NATO til også at tage sig mere af denne opgave.

I øjeblikket har vi jo ikke noget alternativ til NATO, og jeg er bange for, at det ikke vil forholde sig anderledes i 1969, når pagten kan opsiges af de forskellige deltagerlande. Når jeg er tilhænger af, at vi er med i NATO, er det af fornuftgrunde. Jeg kan simpelt hen ikke se, at der er nogen anden måde, hvorpå vi kan få klaret vort sikkerhedsbehov, men det er da klart, at hvis vi kan finde en alternativ, lige så god løsning, må sagen selvfølgelig drøftes ganske lidenskabsløst. Selvfølgelig kan der ude i verden ske ting, der gør, at NATO bliver undergravet eller ikke får den betydning, som den gerne skal have. Man kan tænke sig mange muligheder, f. eks. at både Sovjetunionen og De Forenede Stater vil koncentrere sig mere om den asiatiske politik og gå hen og blive enige om, at Tyskland bør samles og neutraliseres. Hvis det sker, betyder det jo også, at dette samlede Tyskland ikke er med i NATO, og med den franske holdning, der er over for NATO, kan man vel sige, at så er der ikke så forfærdelig meget tilbage af NATO. I en sådan situation kunne det tænkes, at et nordisk forsvarsforbund ville blive et alternativ til NATO, men et sådant alternativ foreligger ikke i dag. Jeg vil gerne understrege, at foreligger der et praktisk alternativ, bør man tage det op til folkeafstemning og få en afklaring på disse problemer, og når jeg for tiden må anbefale, at vi fortsætter vor nuværende sikkerhedspolitik, er det af fornuftgrunde. Jeg indrømmer, at jeg bliver mere sentimental og får stærkere følelser, så snart jeg tænker på et eventuelt nordisk forsvarsforbund.

Den ulykkelige krig i Vietnam er vi alle enige om bør bringes til ophør så hurtigt som muligt, men det er jo ikke meget, vi kan gøre fra dansk side. Vi må vel også erkende, at den agitation, der er ført fra SF, og som siger: stem på SF og stop krigen i Vietnam, slet ikke hører hjemme i realiteternes verden. Men vi bør selvfølgelig fortsat sige til amerikanerne, at de bør standse deres bombninger af Nordvietnam, og vi bør også sige til amerikanerne, at de bør anerkende Vietcong som forhandlingsberettiget partner.

Det er nu engang således, at når man har